

Beszámoló

Nem teljesen egy évvel ezelőtt, hordozókendőben a fél éves kisfiammal, büszkén és kissé megilletődve vettem át az elnyert ösztöndíj oklevelét. Tele álmokkal, hittel, világszépítő tervekkel. Egy félelem nélküli világot szerettem volna megmutatni egyéni előadásomban. Szembeállítani embereket a buta és fölösleges félelmeikkel, elhitetni mindenkivel, hogy túl lehet, sőt túl kell lépni azokon.. És akkor így szebb és élhetőbb lesz a világ.

Azt hittem, hogy kevés szöveggel akarom az előadást, hogy talán csak próbákon, helyzetekből kialakult szöveg kell. De így viszont el sem tudtam indulni.. Nagy B. Sándor kollegámmal, aki az előadás dramaturgiájával foglalkozik rengeteget gondolkodtunk, hogy miként kellene így elindulni. Rájöttünk, hogy muszáj valami írott szöveget találni, ami kapaszkodó, amihez vissza lehet térni, amitől el lehet távolodni.

Keresni kezdtünk, olvasni, olvasni, olvasni. Kutatni, filmeket nézni, anyagot gyűjteni.. Klasszikusabbnál klasszikusabb filmeket néztünk, kortársabbnál kortársabb egy személyre, jobb esetben nőre írt drámákat olvastunk. Egy sem volt az igazi. Még csak meg sem közelítette.. Jó! Menjünk más vonalon. A bűn. A hét főbűn. A szégyen. De valahogy egyház mentesen. Valami nagyon különlegeset akartunk, valami igazit, valami igazán őszintét, valami nagyon emberit. Aztán egyre kevesebbet találkoztunk, egyre kevesebb ötletünk volt. Van még idő, mondtuk.

Ősszel visszamentem dolgozni, újra játszani kezdtem az Ilja prófétát meg a mesét, Az ezredik éjszakát, valamint elkezdtük próbálni A fősvényt és szilveszterig szinte megállás nélkül dolgoztunk. A kisfiam meg észrevétlenül betölti az egy évet, tél, ünnepek, költözünk.. Közben meg be-bevillan egy-egy vízió az előadásról. Egy-egy kép, egy-egy hang. De hiába sürget az idő, hiába közeleg a tervezett bemutató időpontja, nem haladok, nem tudok jobban haladni.

Januárban megfogant a második gyermekünk. Másállapot. Émelygés fűszerezve boldogsághormonokkal, fáradékonyság meghintve új és félelmetes erővel. Nyugalom, béke ok nélküli kirohanásokkal tűzdelve.

Pihen az egyéni előadás tervem. Pihen és lassan, határozottan gazdagodik, érik bennem, és azt remélem, hogy tán egyszerűsödik is. Meg azt, hogy hamarosan elém szalad a szöveg. Hogy hamarosan ezt próbálom minden nap. Hogy hamarosan bejönnek és megnézik az emberek.

Hogy át tudok majd adni nekik valami olyan megnyugtató igazságot, amitől szebb lesz és élhetőbb a világ.

Köszönöm a Communitas alapítványnak, hogy ösztöndíjas voltam idén.